

Žabí král

Tomáš Klus

Je tma, v níž ptáci bez peří
klovají zobáky mršiny koní
a těla vojáků, padlých v boji
o zbytek světla.

Je tma, v níž stěží uvěřit,
že květina, kvete-li, voní
a lvice ve znaku, dávno je po ní,
bouře ji smetla.

Kdo nedrží krok, ať padne,
tma je trest pro ty, co nechali
za dne své oči slepnout.

Kdo nedrží krok, ať padne,
tma je trest pro ty, co nechali
za dne své oči slepnout.

Je tma a kolem nic není,
snad jenom v místech,
kde dřív byla víra,
cosi jiskří a síly sbírá,
když spolkně to žába.

Žába, co ve tmě zuby cení,
v místech, kde pramení voda čirá,
nechá tě hodiny žízni zmírat
a prstíčkem hrabat.

Kdo prosí ji o milost,
toho má v moci
jak lacinou děvku
zlomenou v bocích.

Kdo prosí ji o milost,
toho má v moci
jak lacinou děvku,
zlomenou v bocích.

Pak, až slunce zčernalé,
opře se poprvé
naplno do skal,
se zatřpytí naděje
v troskách
a navěky zhasne ve tmě.

Slizké jak hlava krále
jsou praktiky žabího vojska,
zas budem ropuchy na tváře bozkat,
řka jednohlasně: Veď mě!

Přijímám prohru,
stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní

a ksichtem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.

Přijímám prohru,
stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní
a ksichtem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.